

DIARI LEONARDO DA VINCI CURS 2012-2013 (ITÀLIA, *CHIOGGIA)

Una bonica experiència!!!!

La meva impressió sobre Itàlia és molt bona. De petita sempre m'ha agradat molt Itàlia, per això quan ens van dir que la destinació de la nostra estada seria Itàlia em vaig posar molt contenta.

La cultura italiana és molt semblant a l'espanyola, així com l'idioma, no costa molt entendre el que et diuen, a més tothom és molt amable i si no els entens intenten fer-se entendre. Vagis per on vagis se sent la cultura del futbol, són molt aficionats i molt patriotes, ja que amb això del mundial de Brasil, molta gent anava amb samarretes de la selecció italiana.

Respecte al menjar, mengen molta pasta, per a ells la pasta és com per a nosaltres el pa. Els preus del menjar al supermercat són una mica diferents al d'Espanya, la pasta, arròs, farina, sucre... no són molt diferents als d'aquí, però la carn i l'embotit sí que varien una mica en preu, al meu semblar és que a Itàlia és més car que a Espanya.

L'entorn on he estat vivint ha estat espectacular. He estat vivint durant un mes a Sottomarina i fent les pràctiques a Chioggia. Sottomarina és com un poble de platja, amb edificis no més alts de tres o quatre pisos, amb les seves botigues de pobles, supermercats, parcs i una zona de passeig marítim molt llarga. La platja de Sottomarina és molt gran, amb molts càmpings, bars i restaurants a prop.

El mar Adriàtic és molt calmat però d'aigua molt freda per al meu gust, sortir a passejar per Sottomarina és una bonica experiència, la gent és molt agradable i vas segur pel carrer i tothom va amb bici i els cotxes respecten molt a les bicicletes. Suposo que aniran amb bici perquè allà tant el gasoil com la gasolina són bastant cars.

Chioggia és molt diferent a Sottomarina. La primera vegada que vaig veure Chioggia vaig pensar "que és això?, on m'ha ficat?", però haig de dir que és un poble amb molt encant, a mesura que passeges pels seus carrers et vas enamorant a poc a poc d'ell.

Chioggia és un poble dedicat a la pesca, té canals pels seus carrers amb barquetes privades aparcades als canals a les portes de les cases. Té carrers molt estrets, sembla una ciutat bruta perquè els seus edificis són vells, però ja dic que té un encant que enamora. La gent de Chioggia és gent molt agraïda, jo he fet les pràctiques a tres centres de Chioggia i haig de dir que tothom m'ha acollit amb il·lusió i entusiasme.

Les activitats culturals a les quals he assistit han estat totes dutes a terme per caritas, totes elles activitats per a nens i nenes, sobretot dedicades a la lectura.

Les activitats a les quals he assistit m'han semblat molt boniques per als nens i nenes. El dijous abans del dia de la mare vam anar a la biblioteca amb els nens i nenes del centre diürn juntament amb les seves mares, a escoltar contes sobre les mares i els seus fills i filles. Durant el mes de Maig i Juny també fan el *bibliobús de Mafalda*, on expliquen contes als nens per diferents places de Sottomarina i Chioggia, és una bona activitat ja que així apropen la lectura als nens i nenes.

He fet pràctiques en tres centres diferents. De dilluns a divendres he estat en el que aquí es podria anomenar guuarteria de 8:30h a 12:30h, anomenada el Mignolino. Aquí estava amb nens i nenes de 0 a 3 anys, és la meva especialitat així que no hauria d'haver tingut cap problema, a més a més de l'idioma, però la seva manera de treballar és molt diferent a la d'Itàlia. Jo aquí he estat deu anys treballant com a auxiliar en una Escola Bressol i treballàvem d'una manera molt diferent a la manera en què es treballava al Mignolino. Aquí tenim tot programat des del primer dia però allí tot és molt lliure. Els nens i nenes arriben entre les 8:30h i les 9:30h. A les 9:00h els treuen les joguines i juguen fins a les 10:00h que és l'hora de l'esmorzar, els asseuen a la taula, els renten les mans, esmorzen, beuen aigua i els tornen a rentar les mans, els canvien el bolquer als nens i nenes que en porten i després segueixen jugant fins a l'hora que els vénen a buscar les seves famílies. De tant en tant, les mestres els expliquen contes o els canten cançons però sense obligar-los a escoltar-les, els nens i nenes que no volen participar en les cançons o en els contes poden seguir jugant. El que jo feia en aquest centre era jugar amb els nens i nenes i ajudar a l'hora de l'esmorzar, poca cosa més ja eren les mestres les que s'encarregaven de canviar els bolquers i tenir el tracte amb les mares i pares que venien a buscar als nens i nenes.

Després els dilluns, dimecres i dijous feia pràctiques en el centre obert diürn, un centre on van nens i nenes derivats de serveis socials. Els infants van des de la 13:00h fins a les 17:45h. Els infants mengen, fan els deures i berenen allà. Jo arribava a les 15:30h fins a les 17:45h, en arribar els nens i nenes estaven fent els deures, els que ja havien acabat estaven en una sala on tenien jocs i joguines. Allí jugava amb ells i elles als jocs que em demanaven fins a l'hora de berenar. Berenaven tots junts a la cuina i una vegada acabaven de berenar podien seguir jugant fins que vinguessin les famílies. El dijous era el dia en què sortíem a jugar a una escola propera, a la biblioteca i a escoltar contes a alguna plaça de Chioggia. En aquest centre juntament amb els meus altres tres companys i companyes que m'han acompanyat en aquest viatge, vam fer dos tallers de llengua espanyola i als nens i nenes els va agradar molt, ja que es van adonar que l'espanyol i l'italià són molt semblants. També els ensenyàvem paraules en català perquè veiessin que els tres idiomes provenen del llatí i s'assemblen molt.

Els dimarts i els divendres anava a una ludoteca, allí anava de 16:30h fins a les 18:30h, allí els nens i nenes anaven a jugar. En arribar jo estaven berenant i quan acabaven anaven a jugar, les educadores solament vigilaven que els nens i nenes no es fessin mal, i de tant en tant els explicaven algun conte o feien uns petits joc. Amb la companya que venia amb mi ens passàvem l'estona jugant als jocs que tenien allí, de tant en tant venia algun nen o nena per jugar amb nosaltres, però no volien molta atenció i jugaven més entre ells.

D'aquests llocs em va sorprendre molt i ha estat el que més m'ha agradat, el cas que fan els nens i nenes a les seves mestres i educadores. En cap moment les mestres s'enfaden amb els nens i nenes, quan un nen o nena es porta malament, mossega, pega... elles van cap a ell/es, es posen al seu nivell i els expliquen que han fet malament i que estan tristos pel que ha fet. Els nens i nenes fan molt cas, si elles els diuen que s'asseguin per pensar en el que han fet, ells i elles ho fan sense discutir. És una cosa que m'ha agradat molt i espero haver après per dur-ho a terme el dia que treballi amb nens i nenes.

El que menys m'ha agradat és que no tenen cap programació, cada dia fan el mateix i improvisen les poques activitats que fan. Aquí a Catalunya tot té una programació, un dia pots canviar alguna cosa per alguna altra més interessant però, tens unes activitats planificades des del principi de curs amb els seus objectius i indicadors d'èxit.

Feia sis hores al dia de pràctiques, de 8:30h a 12:30h a la guarderia el Mignolino, els dilluns, dimecres i dijous de 15:30h a 17:30h al centre diürn i els dimarts i divendres de 16:30h a 18:30h a la ludoteca.

La meva tasca ha estat més d'observació que de col·laboració, ja que les mestres i educadores s'encarregaven de totes les tasques i no em donaven l'oportunitat de participar. En el Mignolino treballaven dues educadores i una dona de pràctiques, a la ludoteca eren dues educadores i en el centre diürn eren tres educadores i dues noies voluntàries. Les educadores de totes les pràctiques s'han portat be amb mi i han intentat ajudar-me en tot el que jo preguntava, però potser podrien haver fet més perquè m'integrés amb elles o per participar més a les activitats. La meva relació amb la responsable de l'empresa ha estat més aviat nul·la, ja que amb qui he tingut més contacte és amb les educadores.

Rebecca Rusinès i Trias

2 de Juny de 2014